

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 481/2015
08.04.2015. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Миломира Николића, председника већа, Марине Говедарица и Слађане Накић-Момировић, чланова већа, у парници тужиоца С.Ђ., из К., Општина К.К., против тужене П.ш., из Л., са седиштем у Л., коју заступа М.Б., адвокат из К.М., одлучујући о ревизији тужене, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 1040/14 од 02.12. 2014. године, у седници одржаној 08.04.2015. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 1040/14 од 02.12.2014. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Косовској Митровици - Судска јединица Грачаница, П1 132/13 од 24.12.2013. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиоца и поништено је као незаконито решење директора тужене бр. 245/13 од 19.06.2013. године, којим је тужиоцу престао радни однос, те је обавезана тужена да тужиоца врати на радно место наставника са свим правима из радног односа. Ставом другим изреке, одлучено је да свака странка сноси своје трошкове поступка.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 1040/14 од 02.12.2014. године, одбијена је жалба тужене и потврђена пресуда Основног суда у Косовској Митровици, Судске јединице Грачаница, П1 132/13 од 24.12.2013. године.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужена је благовремено изјавила ревизију због погрешне примене материјалног права.

Тужилац је поднео одговор на ревизију.

Испитујући побијану пресуду у смислу члана 408. Закона о парничном поступку, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Разлози ревизије о погрешно примењеном материјалном праву нису основани.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је био запослен код тужене, на радном месту наставника из области стручних пољопривредних предмета, на основу Уговора о раду од 31.11.2008. године. Крајем 2011. године тужена је сазнала да тужилац истовремено обавља функцију заменика министра просвете у Влади Косова, па је директор школе закључком дана 01.03.2012. године покренуо дисциплински поступак против тужиоца због повреде радне обавезе из члана 141. став 1. тачка 15. Закона о основама система образовања и васпитања, која је квалификована као тежа повреда радне обавезе – злоупотреба права из радног односа. Решењем директора тужене од 08.04.2013. године, тужиоцу је изречена мера престанка радног односа због теже повреде радне обавезе, учињене на тај начин што је засновао радни однос код другог послодавца. По приговору тужиоца, Школски одбор тужене је укинуо првостепено решење, па је у поновном поступку дана 19.06.2013. године директор тужене донео друго, оспорено решење на основу којег је тужиоцу изречена мера престанка радног односа 08.04.2013. године. Тужилац је благовремено изјавио приговор против наведеног решења, о коме тужена није донела одлуку, а тужбу за поништај коначног решења о престанку радног односа поднео је дана 11.07.2013. године.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, нижестепени судови су правилно применили материјално право када су закључили да је вођење дисциплинског поступка застарело.

Према одредби члана 142. став 8. Закона о основама система образовања и васпитања („Службени гласник РС“ број 72/09, 52/11), покретање дисциплинског поступка застарева у року од 3 месеца од дана сазнања за повреду радне обавезе учиниоца, односно у року од 6 месеци од дана када је повреда учињена, осим ако је учињена повреда предвиђена одредбама чл. 44 – 46. овог закона (забрана дискриминације, забрана насиља, злостављања и занемаривања и забрана страначког организовања и деловања), када покретање дисциплинског поступка застарева у року од 2 године од дана када је учињена повреда забране. Одредбом члана 142. став 9. наведеног закона, прописано је да вођење дисциплинског поступка застарева у року од 6 месеци од дана покретања дисциплинског поступка. Према члану 142. став 11. истог закона, застарелост не

тече ако дисциплински поступак не може да се покрене или води због одсуства запосленог или других оправданих разлога.

Како је дисциплински поступак покренут закључком од 01.03.2012. године, а решење којим је тужиоцу изречена мера престанка радног односа донето 19.06.2013. године, по протеку рока од 6 месеци, од дана када је повреда учињена при чему није постојала немогућност вођења поступка због одсуства запосленог, правилна је оцена нижестепених судова да је наступила застарелост вођења дисциплинског поступка применом члана 142.ст 9. и 11. Закона о основама система образовања и васпитања, због чега је решење тужене којим је тужиоцу изречена мера престанка радног односа незаконито, а наводи ревизије о погрешно примењеном материјалном праву, у односу на рок застарелости, неосновани.

Тужена у жалби, а сада и у ревизији, наводи да је тужилац учинио тежу повреду радне обавезе која је морала бити санкционисана престанком радног односа, али по налажењу ревизијског суда ови наводи тужене нису од утицаја на доношење другачији одлуке, будући да решење тужене о дисциплинској одговорности тужиоца није донето у оквиру законом прописаног рока за вођење дисциплинског поступка који је преклузивне природе, тако да је тужена изгубила могућност изрицања дисциплинске мере престанка радног односа тужиоцу због евентуално учињене теже повреде радне обавезе.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци пресуде применом члана 414. став 1. Закона о парничном поступку.

**Председник већа-судија
Миломир Николић,с.р.**